

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.616/2013/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró **felperes neve** (címe) felperesnek - a Dr. Kiss Ferenc Kálmán ügyvéd (címe) által képviselt MABISZ (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.22.227/2012/20. számú részítele ellen az alperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

részítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteleének nem fellebbezett részét nem érinti; fellebbezett részét megváltoztatja, és a felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresetét egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 200 000 (Kettőszázezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

Ez ellen a részítele ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

2001. január 24-én a felperes gyalogosként közlekedett belterületén a..... úton, az úttest szélén - annak ellenére, hogy gyalogosok közlekedésére járda állt rendelkezésre -, amikor a Közlekedési Biztosító Egyesületnél érvényes és hatályos kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással rendelkező.... forgalmi rendszámú tehergépkocsi, a kellő oldaltávolság be nem tartása miatt jobb első sarkával elütötte, majd a tehergépkocsit legfeljebb 30 km/h sebességgel előző ismeretlen személygépkocsi a lábán keresztülhajtott.

A baleset következtében a felperes a bal lábszár nyílt törését, a bal belboka törését, a nyakszirttájék repesztett sebzését és agyrázkódást szenvedett. Kórházi kezelése során sebeit ellátták, töréseit rögzítették, fejsérülését összevarrták, 2001. március 14. és 2001. május 8. napja között bal lábára járógipszet helyeztek fel. Balesete után 7 hónap időtartamban otthoni ápolásra-gondozásra napi 2 órában szorult, a sípcsonttörése 2001. augusztus 7-i gyógyulásaig teljes munkaképtelensége állt fenn; sérülései a bal bokaízületi elfajulás és mozgáskorlátozottság, a bal lábszár másodfokon gyógyult hege

viisszamaradásával maradandó fogyatékkal gyógyultak, amelyek 6 % mértékű ösz-szerkezeti egészséggkárosodást okoztak.

A.... Rendörkapitányság mint szabálysértési hatóság a 3632/2001. számú szabálysértési ügyben a 2001. június 23. napi határozatával a felperessel szemben közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértés elkövetése miatt figyelmeztetést, a tehergépkocsi vezetőjével szemben közúti közlekedés rendjének megzavarása szabálysértés elkövetése miatt pénzbírság büntetést alkalmazott. Az ismeretlen személygépkocsi vezetőjének magatartása miatt a ... Rendörkapitányság Közlekedésrendészeti Osztálya 383/2001. bü. számon nyomozást folytatott, azonban a 2001. március 27. napján kelt határozatával - azzal az indokolással, hogy a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg az elkövető kiléte, és az eljárás folytatásától sem várható eredmény - a nyomozást megszüntette.

A felperes kártérítés iránti igényét először a Közlekedési Biztosító Egyesület részére jelentette be. A biztosító 2002. november 28-án - 20 % károsulti közrehatás alapulvételével - a felperes részére összesen 1 164 000 Ft összeget utalt át, amelyből 600 000 Ft-ot nem vagyoni kár, 64 600 Ft-ot dologi kár, 500 000 Ft-ot jövedelem-kiesés címén fizetett meg.

A felperes a Nyíregyházi Városi Bíróság előtt 5.P.20.660/2003. számon folyamatban volt perben vagyoni és nem vagyoni kárainak a megfizetése végett keresetet terjesztett elő a Közlekedési Biztosító Egyesülettel szemben. A per folyamán a felek a felperes 2003. április 24-i egyezségi ajánlata szerint 2003. május 27-én olyan tartalmú egyezséget kötöttek, amely szerint a Közlekedési Biztosító Egyesület vállalta nem vagyoni kár címén 600 000 Ft, dologi kár címén 400 000 Ft, kamat és eljárási költség címén 100 000 Ft megfizetését, ennek alapján a felperes a keresetétől elállott, és a pert a bíróság megszüntette. A vállalt kártérítési összeget a biztosító 2003. május 13-án fizette meg a felperes részére, majd ugyanezt az összeget tévesen 2003. július 15-én jogcím nélkül ismételt kiutalta. Mivel felhívás ellenére a jogalap nélkül kifizetett összeget a felperes nem fizette vissza, ezért a biztosító vele szemben pert indított, és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 4.Pf.20.662/2008/4. számú ítéletével helybenhagyott Nyíregyházi Városi Bíróság 22.P.21.683/2007/16. számú ítélete a jogalap nélkül kifizetett összeg és járulékai visszafizetésére kötelezte a felperest.

A meg nem térült kára kifizetése iránti igényét a felperes az alperessel szemben először a 2004. május 26-án érkezett ügyvédi felszólításban érvényesítette, amelyben - többek között - 2 300 000 Ft nem vagyoni kártérítés iránti követelését is előterjesztette.

A 2009. február 11. napján indult perben a felperes módosított keresete szerint kérte kötelezni az alperest nem vagyoni kártérítés címén 7 000 000 Ft tőke, a tőke után 2003. július 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatai; továbbá vagyoni kárai és a perköltség megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségében marasztalását kérte. Elévülési kifogást terjesztett elő azzal, hogy igényét a felperes a Ptk. 345. §-ának (4) bekezdése

szerinti három éves elévülési határidőn túl terjesztette elő. Érdemi védekezése szerint a Közlekedési Biztosító Egyesülettel kötött megállapodás alapján a felperes kára egészében megtérült. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes nem bizonyította a balesetből eredő, az általa igényelt összegű nem vagyoni kártérítést megalapozó egészségromlása kialakulását, személyiségi jogai sérelmét.

Az elsőfokú bíróság igazságügyi műszaki és igazságügyi orvosszakértői bizonyítást követően részíttetésével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 5 000 000 Ft nem vagyoni kártérítést, ezt meghaladóan a felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresetét elutasította.

A részíttetés indokolása szerint a felperes nem bizonyította, hogy kárigényét az alpereshez már 2004. májusát megelőzően benyújtotta volna. A fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytatóval szembeni kártérítési követelés három év alatt elévül, kárigényét a felperes három éven túl terjesztette elő az alperessel szemben, azonban a gépjárművek üzembentartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló, a káreseménykor hatályos 171/2000. (X.13.) Kormányrendelet 9. §-ának (2) bekezdése, valamint 1. számú mellékletének 1. §-a értelmében ismeretlen gépjármű esetében az alperesnek mint a Kártalanítási Számla kezelőjének a felelőssége kiterjed azoknak a megalapozott kártérítési igényeknek a kielégítésére, amelyeket a biztosított személyekkel szemben a gépjármű üzemeltetésével okozott kár miatt támasztanak, ez a kár pedig nemcsak a veszélyes üzemi felelősségből eredő kárigény lehet, hanem a Ptk. 339. §-ában szabályozott általános kártérítési felelősség alapján megtérítendő kár is. Az alperes a felelősség alól akkor mentesült volna, ha bizonyítja, hogy az ismeretlen jármű vezetője úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható volt. A KRESZ 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja, 34. §-a (1)-(5) bekezdései és 35. §-ának (1) bekezdése előírásaiból következően az ismeretlen személygépkocsi vezetője nem a közúti közlekedésben elvárható módon járt el. A megálló tehergépkocsi kikerülése előtt meg kellett volna győződnie arról, hogy a bal oldali forgalmi sáv kellő távolságban szabad. A tehergépkocsi ott állt meg, ahol korábban közlekedett, ezért a kikerülő járműnek számításba kellett arra, hogy valamilyen ismeretlen tényező okozta az előtte lévő gépjármű megállását. A személygépkocsi vezetője akkor járt volna el elvárható módon, ha a kikerülést csak akkor kezdi meg, amikor az álló jármű előtt kellő, esetleg váratlan akadályt is elkerülő távolságot hagyva tudja azt befejezni; ezzel szemben a tehergépkocsi elé indokolatlanul közel tért vissza, a felperes bal lábán áthajtott, így az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján fennáll. Nem helytálló az alperesi védekezés, mely szerint a Közlekedési Biztosító Egyesület a felperes teljes kárát rendezte. A tehergépkocsi és a személygépkocsi üzembentartójának egyetemleges kártérítési felelőssége alapján a jogosult a teljesítést bármelyik kötelezettől követelheti, így a meg nem térült kárt a felperes a másik károkozóval illetve a helyette helytállni tartozó biztosítóval szemben is érvényesítheti. A nem vagyoni kár összegszerűségét az elsőfokú bíróság a felperest a közlekedési baleset folytán ért személyiségi jogi sérelmek mértéke szerint határozta meg. Ennek során értékelte, hogy a felperes korábbi munkavégzésére jellemző nehezebb fizikai munkát csak ereje megfeszítésével végezhet; életminősége is hátrányosan változott meg: a baleset bekövetkeztékor egészséges fiatal férfi, aki előtt jelentős jövedelmet és a család előrejutását biztosító külföldi munkavégzés is állt, teljes életet tudott élni, a baleset

következtében gyakorlatilag munkaképtelenné vált, korábbi életét nem tudja folytatni. Figyelembe véve a felperes balesetben való azon közrehatását is, hogy nem a járdán, hanem az úttesten haladt, a részére már megfizetett 1 200 000 Ft-ot meghaladóan, ítélethozatalkori ár- és értékviszonyok alapján, 5 000 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés indokolt.

A részítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte a részítélet megváltoztatását, a nem vagyoni kártérítés iránti kereset teljes elutasítását, a felperes másodfokú perköltségében marasztalását; másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára kötelezését. A fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást az alperes elévülési kifogásával kapcsolatban, noha először ebben kellett volna döntenie. Hiányoztak a részítélet meghozatalának a Pp. 213. §-ának (2) bekezdésében írt feltételei, az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, ha a kiesett jövedelem miatti baleseti járadék követelés tárgyában lefolytatja a bizonyítási eljárást, hogy azután annak eredményét a nem vagyoni kártérítés körében is értékelni tudja. Ezen felül az elsőfokú bíróság megsértette az indokolási kötelezettségét, mivel a felperes értékelt önhibáján kívül az ítéletből nem lehet megállapítani, hogy a nem vagyoni kár megítélését milyen perbeli adatokra alapozta. A felperes a bíróság figyelmeztetése ellenére nem ajánlott fel elégséges bizonyítást a nem vagyoni sérelmei igazolására; így nem bizonyította előadását a baleset előtti életvitelével, családi körülményeivel, a baleset miatt házasságának megromlásával, megfelelő jövedelmet biztosító munka végzésének a kizártságával, folyamatos kórházi kezelések szükségességével kapcsolatban. Helytelenül foglalt állást az elsőfokú bíróság úgy, hogy ellenkező bizonyíték hiányában a nem vagyoni kártérítés alapjául a felperes nyilatkozata szolgál. A mindössze 6 %-os össz-szervezeti egészségkárosodás, ennek nyomán mintegy 7 %-os munkaképesség-csökkenés mellett az összesen 6 200 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés jelentősen eltúlzott.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében, tartalma szerint, az első fokú részítélet helybenhagyását, az alperesnek másodfokú perköltségében marasztalását kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból levont jogi következtetései is helytállóak, a megítélt nem vagyoni kártérítés összege nem eltúlzott.

Az ítéletábra fellebbezés hiányában nem érintette az első fokú részítéletnek a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet részben elutasító rendelkezését, a fellebbezést pedig a következők szerint alaposnak találta:

Az elsőfokú bíróság a részítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést nem követett el.

A Pp. 139. §-a értelmében az alperes ellenkérelme vagy a per megszüntetésére irányulhat, vagy érdemi védekezést illetve ellenkövetelést - ezen belül viszontkeresetet, beszámítást - tartalmazhat a felperes kereseti kérelmével szemben.

A Pp. 130. §-a (1) bekezdése f) pontjának kivételt alapító szabálya értelmében a Pp. 157. §-a a) pontjának alkalmazásával az elévülési kifogás nem a per megszüntetésére irányuló

ellenkérelem, mivel arról, hogy a kereset tárgyává tett követelés elévült-e, az ügy érdemében hozott döntésben, az ítéletben kell rendelkezni. Ezért nem alkalmazható a Pp. 140. §-a (1) bekezdésének az a szabálya, hogy a bíróság mindenekelőtt ebben a kérdésben tárgyal és határoz. Az eljárási szabályoknak megfelelően járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor az alperes alaptalannak talált elévülési kifogását a részítéletben bírálta el. A részítélet indokolásából (6. oldal, második bekezdés) egyértelműen megállapítható, hogy az elévülési kifogást nem találta alaposnak, amely álláspontját az ítéletábra is teljes mértékben osztotta. A felperes hivatkozott ugyan arra, hogy a 2003. június 16. napi írásbeli felszólítással a három éves elévülési időn belül az elévülést megszakította, azonban az elsőfokú bíróság okszerűen, az alapvető logikai szabályoknak megfelelően következtetett arra - figyelembe véve, hogy az alperes részéről feltüntetett munkatárs ebben az időszakban nem állt az alperes alkalmazásában, a levél nem tartalmazta az alperes érkeztető bélyegzőjét, olyan ügyiratszámot tüntetett fel, amelyet az alperes csak a 2004. május 26. napján érkezett felperesi felszólítás alapján nyitott meg, valamint a felperes felhívás ellenére sem igazolta a levél postára adását -, hogy 2004. május 26. napja előtt az elévülés megszakadására alkalmas írásbeli felszólítás kézbesítését a felperes bizonyítani nem tudta. Ezzel együtt, bár a Ptk. 345. §-ának (4) bekezdése szerint a veszélyes üzemi felelősség alkalmazása körében meghatározott három éves elévülési idő eltelt, azonban a Ptk. 324. §-ának (1) bekezdésén alapuló, a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség általános szabálya alkalmazásával irányadó öt éves elévülési idő még nem telt el, tehát ebből az okból nem volt helye a kereset elutasításának. Az általános kártérítési felelősségi szabályok alkalmazásából következően azonban az alperes bizonyítási kötelezettségébe nem az tartozott, hogy az ismeretlen gépjármű szempontjából az útestre eső felperes mennyiben volt tekinthető a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül eső elháríthatatlan oknak, hanem ezzel szemben az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a kár elhárítása, megelőzése érdekében a személygépkocsi vezetője úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően helytállóan alkalmazta a felelősség jogalapja tekintetében az általános kártérítési szabályokat, amikor azért állapította meg a helytállásra köteles alperes felelősségét, mert álláspontja szerint a közúti közlekedési szabályok megsértésével az ismeretlen személygépkocsi vezetője nem az elvárható magatartást tanúsította.

Az alperes fellebbezésben írt álláspontjával szemben fennálltak a részítélet meghozatalának törvényi feltételei.

A Pp. 213. §-ának (2) bekezdése alapján a bíróság egyes kereseti kérelmek felől vagy a kereseti kérelemnek önállóan elbírálható egyes részei felől külön ítélettel (részítélet) is határozhat, ha ebben a vonatkozásban további tárgyalásra nincs szükség, és ha a többi kereseti kérelem vagy a beszámítási kifogás eldöntése végett a tárgyalást el kell halasztani.

A nem vagyoni kártérítés iránti követelés a kereseti kérelem önállóan elbírálható része, ebben a tekintetben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a káreseménnyel okozati összefüggésben személyiségi jogai milyen mértékben sérültek. A nem vagyoni kár részében a felperes további bizonyítást már nem ajánlott fel, ezért további tárgyalásra nem volt szükség. A részítélet meghozatalának így fennálltak a jogszabályi feltételei. A tárgyalás elhalasztására a kiesett jövedelem összecszerúságának a meghatározása végett került sor;

nem a balesetből eredő egészségromlás és munkaképesség-csökkenés mértékének, hanem kizárólag a keresetkiesés összecszerúságának a meghatározása miatt volt szükség további bizonyításra, amelynek eredménye a nem vagyoni kártérítés összecszerúságára kihatással már nem lehetett.

A Pp. 221. §-ának (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik, meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a feljánlott bizonyítást mellőzte.

Az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben a részítélet indokolása a fenti jogszabályi rendelkezéseknek teljes egészében megfelelt. Az elsőfokú bíróság részletes indokait adta annak (7. oldal, negyedik bekezdés), hogy milyen perbeli adatokat, körülményeket - munkavégzés korlátozottsága, életminőség megváltozása - vett figyelembe a nem vagyoni sérelem meghatározása végett, az ítélet indoklása ebből az okból nem hiányos.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával egyezően a kötelezetti egyetemlegesség esetében a jogosult szabadon választja meg, hogy az egész szolgáltatással tartozó valamennyi kötelezett közül melyikkel szemben, több kötelezettel szembeni igényérvényesítés esetén pedig milyen sorrendben érvényesíti az igényét. Bármelyik kötelezett teljesítése objektív hatályú, azaz ebben az esetben megszűnik a kötelezettség, ám az egyik kötelezettel kötött egyezség hatálya már szubjektív, arra csak az azt megkötő kötelezett hivatkozhat, míg a többi kötelezettre nem hat ki. Emiatt a Közlekedési Biztosító Egyesülettel megkötött egyezség nem eredményezhette az alperessel szembeni igényérvényesítés alaptalanságát, az egyezségben foglalt, a követelés teljes kielégítésére vonatkozó felperesi nyilatkozat csak az egyezséget kötő felek vonatkozásában bírt jelentőséggel. Ezért a felperes követelhetette az alperessel szemben a káreseménnyel összefüggésben keletkezett, meg nem térült vagyoni és nem vagyoni kárait.

Nem volt vitatott a peres felek között, és a per adataiból is egyértelműen megállapítható, hogy a káreseménnyel összefüggésben a Közlekedési Biztosító Egyesület a felperes részére nem vagyoni kártérítés címén 2002. november 28. napján 600 000 Ft, 2003. május 13. napján 600 000 Ft összeget fizetett meg.

Nem volt vitatott továbbá, hogy a felperes a kár megelőzése, elhárítása érdekében maga sem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható, mivel a gyalogosok közlekedésére rendelkezésre álló járda helyett az úttesten közlekedett, ezzel megszegte a KRESZ 21. §-ának (1) bekezdésében írt kötelezettségét, a felperes által elismertek szerint legalább 20 % mértékben a balesetben közrehatott.

A nem vagyoni kártérítés jogintézményének az a lényege, hogy a károkozó jogellenes magatartása következtében olyan hátrányok keletkeznek, amelyek kiegyenlítése - elvileg egyenértékű lehetőségek biztosítása révén - pénzbeli kártérítéssel megalapozható.

A balesetnek az egészség megromlásban, a munkaképesség csökkenésében, a személyiségi jogok sérelmében jelentkező következményei vagyoni mércével megmérhetetlenek, így a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát. A nem vagyoni károknak pénzbeni egyenértékük voltaképpen nincs, így azok szoros értelemben vett megtérítéséről nem is lehet szó. Az immateriális kár sajátosságaiból következik, hogy a jogrendszer még iránymutató jelleggel sem tartalmaz tarifális szabályokat.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerint megfelelően tájékoztatta a peres feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás elmulasztásának következményeiről, így arról, hogy a felperesnek kell azt bizonyítania, hogy a 2001. január 24. napján elszenvedett közlekedési balesettel okozati összefüggésben személyiségi jogai milyen mértékben sérültek, milyen nem vagyoni kára következett be. A felperes családi, baráti kapcsolataiban bekövetkezett hátrányos változást nem bizonyított, sérülései nagyobb részben rövid időn belül gyógyultak, a maradandó fogyatékoság nem tekinthető jelentős mértékben súlyosnak, csak rövid időtartamban szorult ápolásra és gondozásra, kialakult állapota a munkavégzést általában nem akadályozza, az össz-szervezeti egészségkárosodás és ebből következően a baleseti eredetű munkaképesség-csökkenés mértéke aránylag csekély. A baleset bekövetkezésének évében (2001.), továbbá a már megtérült nem vagyoni kárösszegek kifizetésének éveiben (2002., 2003.) a kialakult bírói gyakorlat a későbbi időszakhoz képest még jelentősen kisebb összegű nem vagyoni kártérítéseket állapított meg - így a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.677/2010/7. számú jogerős ítélete 2003. évi olyan baleset alapján, amelyben a károsult nem hatott közre, és amely miatt maradandó fogyatékosággal járó egészségromlást szenvedett el azáltal, hogy a bokaízületi ficammal járó többszörös bokatörése ízületi elfajulással és minimális funkciókárosodással gyógyult, továbbá a gyógyszerek mellékhatásaként nyombélfekélye is kialakult, káreseménykori értékviszonyok alapján 300 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítést talált indokoltnak. Az értékviszonyok időközbeni változása pedig a felperesnek az alperessel szembeni igénye érvényesítésének jelentős késedelme miatt az alperes terhére nem róható. Összességében az ítéltábla úgy találta, hogy a 2001. január 24. napján történt káresemény következtében a felperest ért nem vagyoni károk kompenzálására, figyelemmel a baleset bekövetkezésében a felperes felróható közrehatására is, a 2002. és 2003. évben megfizetett 1 200 000 Ft összeg elégséges volt, további nem vagyoni kár megtérítése szükségtelen.

A felperes indítványa ellenére az elsőfokú bíróság nem rendelt el pszichológus szakértői bizonyítást, mindez azonban nem indokolta ebből az okból a bizonyítás kiegészítését, mert az ítéltábla által elfoglalt álláspont szerint a fenti összegű nem vagyoni kártérítés a sérelem kompenzációjára akkor is elégséges - figyelemmel arra is, hogy a felperes nem hivatkozott pszichiátriai megbetegedésére és ilyen perbeli adat nincs is -, amennyiben a szakértői bizonyítás a felperes által előadottakat mindenben alátámasztja.

Mindezek alapján az ítéltábla az első fokú részítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet teljes egészében elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményes volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a felperest az alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései szerinti, a fellebbezett értékre és az indokolt jogi képviselői munkára tekintettel mérsékelt összegben meghatározott ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperes teljes személyes költségmentességben részesült, ezért a le nem rótt 400 000 Ft összegű fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

D e b r e c e n, 2014. február 6.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő